

PUBLISHED BY VIEW

ဗျူဇ် စင်တာသည်

လရောင်ကျူးရုံ

မိမိလန်းသောနေ့ခြင်သစ်ဆီ

Digital Art Idea Kyaw
& Wei Yan

အခန်း (၁)

"ဟား ... မေမေ ထောနေပါလား"

လွန်းအိမ် မေမေနားပြေးထိုင်ကာ စားပွဲပေါ်မှာ အထပ်လိုက်တွေရှိ
နေသည့် ထောင်တန်အုပ်တွေကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ ။

"ဟဲ့... ဟဲ့ ဒီမှာ မေမေ ရေနောက်မှာ ကုန်လိမ့်မယ် သမီးရယ် ..."

ဒီနေ့ အိမ်ငှားကိစ္စ အဆင်ပြေသွားပြီမှန်း လွန်းအိမ် သိလိုက်သည်။ ။

"ဘယ်လောက်နဲ့ တည့်သွားတာလဲ မေမေ"

ဒေါ်ရွှေရည်က ငွေတွေကို ရေတွက်နေရာမှ

"တစ်လကို သုံးသိန်းနဲ့ တစ်နှစ်စာချုပ်လိုက်တယ်"

"ဟင် မေမေကလည်း တစ်နှစ်ကြီးတောင် ဘာလို့ ချုပ်လိုက်တာလဲ
ခြောက်လလောက် ဆိုတော်ရောပေါ့ တော်ကြာ မကောင်းမကန်းဟာ
တွေဆိုရင် တစ်နှစ်ကြာတဲ့ အထိ ဆက်ဆံနေရဦးမယ်"

ဒေါ်ရွှေရည်က ရေတွက်ပြီးသည့် အုပ်တွေကို ဘေးကိုရွှေ့ပြီး မျက်မှ
န်ကိုချွတ်ကာ ...

"ခု မေမေတို့ အောက်ထပ်ကိုငှားတာ မိသားစုကြီး မဟုတ်ဘူး လေ
ယောက်ျားလေးနှစ်ယောက်တည်း"

"ဘာရယ် ယောက်ျားတွေ ဟုတ်လား ... မေမေရယ် သားအမိနှစ်ယောက်တည်းရှိတဲ့ အိမ်ကို"

ဒေါ်ရွှေရည်က ပြုံးလိုက်သည်။ ။

"မေမေက ညည်းရဲ့ အမေပါ ရွှေလွန်းအိမ်ရယ် ... တွေ့ရာလူငှားပါမလား ... ကောင်လေးတွေက ချောချောသန့်သန့် လူရည်မွန်လေးတွေပါ။ သူတို့ က ရှေ့မျက်နှာစာမှာ ဆေးခန်းဖွင့်မယ်တဲ့ အဲဒီအတွက် ခြံကာထားတဲ့ တံတိုင်းကိုတော့ ဖျက်ပေးရမှာပဲ"

"အို သူတို့ ထွက်သွားတာနဲ့ လွန်းအိမ်တို့ က ... ဒါကြီးနဲ့ ကျန်ခဲ့မှာပေါ့"

"မဟုတ်ဘူး ... တစ်နှစ်ပြည့်လို့ သူတို့ ထွက်သွားဖြစ်တယ်ဆိုရင်လည်း အားလုံးအရင်အတိုင်း ပြန်လုပ်ပေးခဲ့မယ် မဟုတ်လို့ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အစဉ်ပြေလို့ အကျိုးအကြောင်းလည်း ညီညွတ်နေတယ် ဆိုရင်တော့ ဆက်နေမယ်တဲ့ "

"သူတို့ က ဆရာဝန်တွေလား"

"တစ်ယောက်က ဆရာဝန် တစ်ယောက်ကတော့ အကူနဲ့ တူပါတယ်"

ရွှေလွန်းအိမ်က လူကြီးလေးလို ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်လိုက်သေးသည်။ ။

"မေမေ"

"ဟင်"

"ဒီတစ်ခါ မေမေ ဘယ်စီးပွားထဲမှ ထည့်မရင်းနဲ့ တော့နော်၊ လွန်းအိ"

မိတို့ ဒီအတိုင်း ထိုင်စားနေလို့ လည်း ရနေတာပဲ မေမေရာ ဘယ်ထဲထည့်ရင်းရင်း ကုန်တာပဲ မြတ်တယ် ဆိုတာကို မရှိဘူး။ အဲဒီရှယ်ယာသမားတွေကိုလည်း လွန်းအိမ် မကျေနပ်ဘူး မေမေ့ကို လှည့်တိုင်းရတယ် ဆိုပြီး လာလိုက်ရင် အကြောင်းပြချက်လေးနဲ့ "

"မလှည့်ပါဘူး သမီးရယ် အတူရှယ်ယာလုပ်ကြတဲ့ ဟာ"

"ရှယ်ယာပေမယ့် မေမေက ငွေပဲစိုက်နိုင်တာ သူတို့ လုပ်ငန်း ဘာနားလည်လို့ လဲ၊ ပြောသမျှ ခေါင်းညိတ်နေရတဲ့ ဥစ္စာ လွန်းအိမ်သိတယ် သူတို့ မေမေ့ကို ရိုးကိုမရိုးသားဘူး"

"ကဲပါ မေမေကလည်း ဆက်လုပ်ဖို့ မရည်ရွယ်ပါဘူး ညနေ အောက်ထပ်ကို ရှင်းရမယ် သမီး အပြင်ထွက်လို့ လည်း မရဘူးနော်"

"ဟာ မေမေကလည်း နီလာ ရှိရက်သားနဲ့"

"နီလာ တစ်ယောက်တည်းနဲ့ ရမလား သမီးရယ် ပစ္စည်းတွေအားလုံး ရှင်းပေးရမယ့်ကိစ္စ သမီးကိုလည်း မေမေ မပြောချင်ဘူးနော်၊ ဆယ်တန်းဆိုတာ ငယ်တော့တဲ့ အရွယ် မဟုတ်ဘူး စွန့်လွှတ်တဲ့ အချိန် စွန့်လွှတ်လိုက်၊ စက်ဘီးစီးလိုက် ပြေးလိုက် ပြီးတော့ ယောက်ျားလေးအပေါင်းအသင်းတွေ ထားတာလည်း မေမေ မကြိုက်ဘူး"

"မေမေကလည်း ... ယောက်ျားလေး အပေါင်းအသင်းထားတာ အရေးအကြောင်းဆို အားကိုးရပါတယ်။ ပြီးတော့ လွန်းအိမ်တို့ က ရိုးရိုးသားသားဥစ္စာ"

"ရိုးရိုး... မရိုးရိုး ... မိန်းကလေးချောချောလှလှကို ယောက်ျားလေးက ရိုးရိုးသားသားပါဆိုတာ ယုံစရာလည်း မရှိဘူး ခုဆို အိမ်မှာ လည်း ယောက်ျားလေးတွေ ရောက်လာတော့မယ် လူအထင်သေးစရာ မလုပ်နဲ့"

"

"ရက်စိတ် မားသား"

လွန်းအိမ်တော့ အလေးပြုသလိုလုပ်တာ ရုတ်ခနဲ ထပြေးသွားလေသည်။ ။

"ဟဲ့... ဒါက ဘယ်လဲ"

"ရေချိုးမလို့ လေ ပြီးတော့ ထမင်းစားဖို့ ပြင်မယ်"

ဒေါ်ရွှေရည် သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။ ။

ဖုန်းဆီးလေးမို့ အလိုလိုက်ထားခဲ့တာ ဒီပုံစံလေး မြင်လာအောင် တောင်မှ မနည်းကြီး ပြုပြင်ယူထားရသည်။ ။

ငယ်ငယ်တုန်းကဆို ယောက်ျားလေးလိုဝတ် ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ ဘောလုံးကန်၊ မိန်းမအင်္ကျီဆို နှစ်သက်စရာလို့ မမြင်ခဲ့တဲ့ ကလေး။

ရှစ်တန်းကျောင်းသူဖြစ်တဲ့ အထိ ဘောလုံးကန်တဲ့ အကျင့်ကပါတုန်း ခုလည်း ...

ပုဆိုးမဝတ်တာ တမယ်ပဲရှိတာ တီရှပ်နဲ့ ဘောင်းဘီရှည်နဲ့ တစ်ခါတလေ ရှောင်ပင်နံ၊

လွှားခနဲ လွှားခနဲ အကျင့်ကမပျောက်၊

ဒါပေမဲ့ ရွှေလွန်းအိမ်က ပြောရင်တော့ နားလည်လွယ်သည်။ ။

အမေကိုလည်း ချစ်သည်။ ။

အိမ်မှာ ချက်ပြုတ်လျှော်ဖွတ်ဖို့ နီ လာလေးရှိပေမယ့် ရွှေလွန်းအိမ်က အိမ်မှာ ရှိနေတဲ့ အချိန်ဆို မီးဖိုချောင်မှာ သူ့လက်ချည်းပဲ ဖြစ်သည်။ ။

"နီလာ ... ကြမ်းတိုက်သွားချေသွား၊ ဒီနေ့ ငါချက်မယ်"

လက်သီးလက်မောင်းတန်း၍ တမနက်လုံး တကုပ်ကုပ် ချက်ပြုတ် နေတတ်တဲ့ အခါမျိုးကျတော့ တကယ့်လက်ရာကောင်း ...

"မအိမ်က ကျွန်မထက်တောင် ဟင်းချက်ကောင်းသေးတယ်"

နီလာကတောင် ထုတ်ဖော်ချီးကျူးရတဲ့ အထိ၊

နီလာ ဒီရောက်စက ရွှေလွန်းအိမ် ဘာမှ မယ်မယ်ရရ မချက်တတ် သေး ...

နီလာရောက်လာမှ ကိုယ်နဲ့ ရွယ်တူမိန်းကလေးက ချက်တဲ့ ပြုတ်တဲ့ ပညာနဲ့ ဝင်ငွေတောင် ရအောင်ရှာနိုင်နေပြီ... ငါ ဘာလို့ မတတ်ရမှာ လဲ ဆိုသည့် စိတ်ကလေးဝင်လာကာ ရွှေလွန်းအိမ် နီလာ့ဆီက ပညာကို သင်ခဲ့တာ...

အဲဒီလို သင်ပေးဖို့ လည်း ရွယ်တူချင်းပေမယ့် ရွှေလွန်းအိမ်က ပွင့်လင်းစွာ ဆရာတင်ရဲတဲ့ သူ...

ခုတော့ နီလာ ကျန်ခဲ့ပြီဖြစ်သည် ။

အစစအရာရာ ဘာကိစ္စပဲရှိရှိ သားအမိနှစ်ယောက်ထဲဆိုတော့ ဒေါ်ရွှေရည် ဒီသမီးကိုပဲ လူကြီးလုပ်ပြီး တိုင်ပင်ခဲ့ရသည် ။

အဲဒီလိုကျတော့လည်း ရွှေလွန်းအိမ်ပါးစပ်က တန်ဖိုးရှိသော အကြံအဉာဏ်ကောင်းလေးတွေ ထွက်လာတတ်သည် ပင်။

ခင်ပွန်းဆုံးသွားကတည်းက ကျန်ခဲ့သည့် စီးပွားရေးလေးတွေက မလုပ်တတ် မကိုင်တတ်သော ဒေါ်ရွှေရည်လက်ထဲမှာ တစ်စတစ်စ ပွန်းပဲ့၍ သာသွားသည် ... တိုးတက်သည် မရှိခဲ့။

ခင်ပွန်းသည် နှင့် တွဲဖက်တွဲဖက်တွေကသာပေးသည့် ဘာလုပ်ပါလား ညာလုပ်ပါလားနှင့် တွဲခေါ်မည်လို့ ပြောလာတိုင်း ခေါင်းညိတ်ငွေထည့် အဖြေထွက်လာတော့ အရှုံးပေါ်...

ရှိတာလေးတွေကုန်တာပဲ အဖတ်တင်ခဲ့သည်။ ။

သွားလေသူ ခင်ပွန်းကို တမ်းတ၍ အိပ်ရာထဲမှာ ညစဉ် ငိုခဲ့ရတဲ့ ရက်တွေနည်းသလား...

သမီးလေး အားငယ်မှာ စိုး၍ ရှိုက်သံမထွက်ရဲခဲ့ ...

နောက်ဆုံး ကြံရာမရဖြစ်လွန်းလို့ အိမ်ငှားဖို့ စီစဉ်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

ဒါလည်း သူတော်ကောင်းများ နှင့် တွေ့ဆုံရပါစေလို့ ဘုရားမှာ ဆုတောင်းရတာအမော။

မလုပ်ဘူးသည့် အလုပ်ကို စွန့်စားလိုက်ရတာမို့ မဟုတ်မဟတ်လူတွေကို အိမ်ပေါ်ရောက်လာလျှင် မခက်ပါလား။

ဒါကြောင့် အိမ်ငှားဖို့ ကိစ္စကို အတော်ကြီးစဉ်းစားပြီးမှာ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

"မေမေရေ ထမင်းစားလို့ ရပြီ"

ရွှေလွန်းအိမ်ရဲ့ အသံစူးစူးလေးကို ကြားလိုက်ရမှ ဒေါ်ရွှေရည်အတွေးစတို အဆုံးသတ်လေသည်။ ။

ကေဘင်းက င်ထက်မှာ ဝေခနဲ ဝဲခနဲ လွင့်မျောနေသည့် စွန့်နီလေး ဆီမှာ မျက်လုံးကို စူးစိုက်ထားရင်း ရစ်လုံးကို လျှော့လိုက်တင်းလိုက် ကစားပေးနေမိသည်။ ။

"ဟာ... လွန်းအိမ် ဟိုမဲညစ်ညစ်ကောင် နင့်ကို လိုက်သတ်နေတာ

တွေ့လား"

"ဟုတ်တယ် အသာနေ"

"ပြန်ချ ... ငါပါကူမယ်"

"နင်မပါနဲ့ နော်... ငါတစ်ယောက်တည်းရတယ်"

လွန်းအိမ်က ရစ်လုံးကို ကျွမ်းကျင်စွာကစားရင်း မဲညစ်ညစ်စွန်ကို ချဉ်းကပ်ဖို့ ကြိုးစား၏။

ထိုစဉ် ခြံဆီမှ လှုပ်ရှားမှုကြောင့် တိုက်ခေါင်မိုးထပ်ကနေ ဖျတ်ခဲနဲ့ ငုံ့ကြည့်လိုက်မိ၏။

"ဟင်"

ချောလိုက်တဲ့ လူ။

စတီးရောင်ဖိတ်ဖိတ်လက်နေသော စူဇူကီးကားကို မောင်းလျက် ရှေ့ကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်နေသော မျက်ဝန်းညိုတို့ သည် ပြာလဲ့လဲ့ မျက်မှန်ရဲ့ နောက်မှာ နက်မှောင်ချွန်းစိုလျက်...

ထင်းနေသော နှာတံချွန်ချွန်ရဲ့ အောက်မှာ ပိရီနေသော နှုတ်ခမ်းက နီမြန်းမြန်းရှိလေသည် ။

ကားကခြံဝမှာ

ဆင်ဝင်အောက်ထိရောက်ဖို့ အတော်သွားရဦးမည်ဖြစ်သည် ။ စဉ်းစား ခြင်းနှင့် ဆုံးဖြတ်ခြင်းက အစပြုနေလေသည် ။

"အို...ဟဲ့... လွန်းအိမ်... ဘာဖြစ်တာလဲ"

"စတာ ခဏယူထား"

လွန်းအိမ် တိုက်ခေါင်မိုးပေါ်ကနေ ကပျာကယာဆင်းကာ အောက် ထပ်လှေကားရင်းက ဘောလုံးကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ ။

လှုပ်ရှားမှုတို့ က လျှပ်စီးလက်သွားတဲ့ အတိုင်း မြင်ကွင်းထဲမှာ ဖြူဖြူ အရာ တစ်ခုက ရိပ်ခနဲ ..

ဘာပါလိမ့်လို့ တွေးလို့ မဆုံးသေးခင်

"ဟာ ... ဟိတ်"

ဘရိတ်ကို အတင်းဖိနှင်းပစ်လိုက်မိသည် ။ ထိသွားသည် လား လွဲသွားသည် လားမသိ။

ကားရှေ့မှာ ပုံခနဲလဲကျသွားသည့် အရာသည် ပြန်ထမလာတော့တာ အသေအချာပင်။

မဟော် ကားပေါ်က ကမန်းကတမ်းဆင်းလိုက်သည် ။

ကားရဲ့ ရှေ့မှာ တီရှပ်အဖြူဘောင်းဘီတိုအဖြူလေးနှင့် မဲနက်ဖြောင့် စင်းနေသည့် ဆံပင်ပျော့အိအိလေးများ ရှိသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်။

အနားမှာ သူရပ်လိုက်တော့ မျက်နှာပေါ်မှာ အုပ်ကျ နေသည့် ဆံပင် တွေကို ဖွာခနဲလွင့်တက်သွားသောအခါ တုတ်၍ မျက်နှာလေးမော့လာ သည် ။

မဟော် မျက်မှန်ကိုဆွဲချွတ်၍ ကောင်မလေးကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သ ည် ။

"မင်းဘာဖြစ်လို့ ကားရှေ့ကို ပြေးဝင်လာတာလဲ"

"ဘာ"

လွန်းအိမ်က လူနွဲ့၍ ကောင်းသည်။ ။

"ရှင်က အသေခံပြီး ရှင့်ကားရှေ့တမင်ပြေးဝင်တယ်လို့ များ ထင်နေလား။"

"ဘယ်သိမလဲ... လောလောဆယ်တော့ မင်းပြေးဝင်လာတာပဲလေ... ဒါပြေးလွှားဆော့စရာ ပေတရာလမ်းမကြီးမှ မဟုတ်ဘဲ"

"ပေတရာမဟုတ်ပေမယ့် ဒါလွန်းအိမ်ဆော့ နေကျနေရာတွေပဲ ဟိုမှာ ဘောလုံးလွင့်သွားလို့ ပြေးလိုက်တာသိလား။"

လွန်းအိမ်ပြတဲ့ ဆီကို သူကြည့်လိုက်ပြီး

ပုဏ္ဏားရိပ်ပင်တန်းပေါ်မှာ တင်နေသည့် ဘောလုံးဖြူဖြူလေး၊

မဟော် နှာခေါင်းတစ်ချက်ရှုံ့၏။

"ထားပါတော့ တို့ ကပဲ မဆင်မခြင်မောင်းလာမိတာပါ။ မင်းဘယ်ထိ သွားလဲ"

"မသိဘူး ... ဒီမှာ ခြေထောက်တစ်ဖက်နာနေတယ်"

"ထကြည့်ပါဦး"

လွန်းအိမ် ထကြည့်သည်။ ။

မြတ်စွာဘုရား ခြေထောက်က အဟုတ်ကိုထောက်လို့ မရတော့တာ ပါလား... မိလွန်းအိမ် ညည်း အကယ်ဒမီရှော့ ဖြစ်သွားပြီ။

"အား"

လွန်းအိမ်ယိုင်သွားတော့ သူကလွန်းအိမ်လက်မောင်းလေးကို ထိန်း ကိုထားလိုက်သည်။ ။

သူ့ကိုယ်က ရေမွှေးနံ့နှင့် ထိတွေ့မှုကြောင့် လွန်းအိမ် ထူပူသွားမိသည်။ ။

လွန်းအိမ်ရယ် ချက်ချင်းကြီး နင်ပဲပတ်သက်ပစ်လိုက်ချင်တာလေ...

ဘာဖြစ်လို့ ပတ်သက်ချင်တာလဲ၊ လွန်းအိမ် မတွေးတတ်ပါ။

စိတ်နောက်ကိုယ်ပါလုပ်တတ်တဲ့ အကျင့်၊

လုပ်တော့မယ်ဆို ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်တတ်တာ...

ပြီးတော့ လွန်းအိမ် အံ့သြလောက်အောင်ချောတဲ့ မျက်နှာကြောင့် လည်း ဖြစ်မည်၊

"မင်းက ဒီအိမ်ကလား"

"ဟုတ်တယ်"

"ဒါဆိုကားပေါ်တက်"

သူ့ကားပေါ်ကို လွန်းအိမ်ကိုတွဲတင်သည်။ ။

တိုက်ခန်းငှားနေသည့် လူက အဖိုးတန်ဇိမ်ခံကားကြီးနှင့်

"အားနာဖို့ တောင်ကောင်းနေပါပြီ သားရယ်... ဒီကလေးဟာ လုပ်လိုက်တိုင်း ဒီလိုချည်းပဲ"

"ရပါတယ် အန်တီ ကျွန်တော့်ကားနဲ့ တိုက်မိတာပါ"

သူက လွန်းအိမ်ရဲ့ ခြေချင်းဝတ်လေးကို သေချာပတ်တီး စည်းပေးနေသည်။ ။

"ကျော်ကျော်ရေ ပြန်သိမ်းတော့"

"ဟုတ်"

အနားမှာ ရပ်နေသည့် လူရွယ်က ဆေးသေတ္တာကို ပြန်သိမ်းသွားသည်။ ။

"ဒီမှာ လူလေးတို့လိုအပ်တာ အဆင်မပြေတာရှိရင်ပြောနော်.. လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေကြပါ ဒီအိမ်မှာ အန်တီရယ် ဒီသမီး ရွှေလွန်းအိမ်ရယ်.. . အဖော်ကောင်မလေး နီလာရယ်ပဲရှိတာ ခြံစောင်နဲ့ အားလုံးပေါင်းမှ လေးယောက်ရယ် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပေါ့ကွယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ စာချုပ်ထဲမှာ လည်း ပါပါတယ် ဒါပေမဲ့ ထပ်ပြောပါရစေ ကျွန်တော်က မဟော်၊ သူက ကျော်ကျော် နှစ်ယောက်စလုံး မိဝေးဖဝေးနေကြတာချည်းပဲဆိုတော့ အန်တီကိုပဲ အဒေါ်သားရင်းတစ်ယောက်လို သတ်မှတ်ပါတယ်"

"အေးပါကွယ် ကျေးဇူးလည်း တင်တယ် ဝမ်းလည်း သာပါတယ်"

စကားပြောနေသည့် သူ့မျက်နှာချောချောကို လွန်းအိမ် ကငေးကြည့်နေသည် ။ မေမေကတော့ လိုအပ်ရင်သုံးပါဆိုပြီး ဖုန်းနံပါတ်တွေဘာတွေပေးလို့ ။ မြင့်သောအရပ် ရှင်းသန့်သော မျက်နှာသည် ဘယ်ကကြည့်ကြည့် ကျက်သရေရှိနေ သည် ပင်။

ဒေါက်တာ မဟော်။

ထူးဆန်းသော နာမည်နှင့် ဤလူသည် လွန်းအိမ်ရင်ထဲကို ထူးဆန်းစွာပဲ ချည်းနင်းဝင်ရောက်ခဲ့ပြီဖြစ်သည် ။

နောက်နေ့တွေမှာ လွန်းအိမ် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိထားမိသည့် အချ

က်က အိပ်ရာထနောက်မကျဖို့ ။

ဆယ်တန်းစာမေးပွဲတွေဖြေပြီးကတည်းက မနက်ကိုးနာရီမတိုင်မချင်း မထတတ်သည့် အကျင့်က ခုတော့ အတော် ကြီးကို စိတ်ညစ်ဖို့ ကောင်းနေတော့သည် ။

လွန်းအိမ် အိပ်ရာကထလို့ ပြူးပြူးပြပြထကြည့်လိုက်တိုင်း သူ့ကား မရှိတော့သည် ချည်းသာ။

မနက်ရှစ်နာရီခွဲလောက် အိမ်ကထွက်။ ညနေစောင်းမှ ပြန်လာရေချိုး ထမင်းစားပြီး တီဗွီထိုင်ကြည့်နေတာတွေသည် ။

လွန်းအိမ် အပေါ်ထပ်နဲ့ အောက်ထပ် ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် အခါတစ်ရာမက တက်ရဆင်းရလွန်းလို့ ပေါင်တွေတောင့် လာတဲ့ အထိ သူကတော့ စောင်းငဲ့၍ ပင် မကြည့်ပေ။

မေမေနဲ့ ပြောနေတုန်းကတော့ ရွမ်းရွမ်းကိုဝေလို့ ၊

ခုကျတော့ ဘယ်သူမှ အဖက်မလုပ်တော့ လူတွေကို အဖက်မတန်တဲ့ အတိုင်း၊ သိမယ်...

လွန်းအိမ်တို့ က လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ခွင့်မရရင် ခေါင်း ခေါက်နှုတ်ဆက်ဖို့ ဝန်မလေးဘူးဆိုတာ။

အခန်း (၂)

"ဟယ် ... သမီး ဒီနေ့ အိပ်ရာထ စောလှချေလား"

"ဟဲ ... ဟဲ"

"အတော်ပဲ မေမေလည်း ဒီနေ့သွားစရာရှိလို့ ဈေးစောစောသွားမလား စိတ်ကူးနေတာ"

"လွန်းအိမ် လိုက်မပို့ချင်ဘူးနော် မေမေ"

"မပို့ရပါဘူး သိအောင်ပြောပြတာ တော်ကြာ မေမေ စောစောထွက်သွားတဲ့ နေ့မှ သမီးစောစောနိုး လာပြီးမေမေဘယ်သွားမှန်းမသိဖြစ်နေမှာ စိုးလို့ "

"နီလာ့ကိုမှာ ခဲ့ပေါ့ မေမေရဲ့ "

"နီလာ ဒီနေ့လကုန်ရက်လေ သူ့အိမ်ပြန်တာပေါ့"

"သူကလည်း အိမ်ပြန်ဖို့ ဆို အမြီးကိုတန်းနေတာပဲနော်"

"ဒါကတော့ သူ့မိသားစုကိုးကွဲ့"

ဒေါ်ရွှေရည်ကဆွဲခြင်းလေးလှမ်းယူ၍ ကားသော့ပါဖြုတ်သည်။ ။

လွန်းအိမ်တို့ မှာ ဖေဖေဆုံးတော့ ကျန်ခဲ့တဲ့ ကားနှစ်စီးလည်း မရှိတော့ပါ။

ခုစီးနေတဲ့ ဖင်မလီယာခပ်စုတ်စုတ်ကားတောင် ကြည်မောင်တို့ က
လေကချေ ကားပွဲစားအုပ်စုကလေးရဲ့ ဖြတ်ဆက်ညှပ်ပေါင်းလေးကြော
င့် ချိုချိုချောင်ချောင် ရထားလိုက်တာဖြစ်သည်။ ။

ဒါတောင်မေမေက ငါ့သမီးရဲ့ အပေါင်းအသင်းတွေ ကောင်းလို့ ပါ
လားလို့ မမြင်ဘဲ... ပွဲစားလုပ်စားကတည်းက လူလည်တွေဆိုတာ သတိ
ထားရမယ့်အချက်ပဲတဲ့ ။

လွန်းအိမ်ရဲ့ အပေါင်းအသင်းဆို မေမေတို့ ဘယ်တော့မှ အကောင်း
မပြော။ ဒရိုင်ဘာလည်း မထားနိုင်တာကြောင့် လွန်းအိမ်တို့ သားအမိ
ကားကိုကိုယ်တိုင်မောင်းကြရသည်။ ။

မေမေ ထွက်သွားသည် နှင့် လွန်းအိမ် အောက်ထပ်ကို မြင်ရလောက်
သည့် နေရာထိ ပြေးဆင်း၍ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ။

"အားပါး... ဒေါက်တာကြီး ခုမှ အိပ်ရာထပါလား"

လွန်းအိမ် အပေါ်ကိုပြန်ပြေးတက်ကာ သနပ်ခါးပြေးလိမ်း...
ရှုပ်အင်္ကျီပွပွကြီးကောက်စွတ်ကာ ရှေ့ပင်န် အနက်ရောင်လေးလဲဝတ်
လိုက်သည်။ ။

ခေါင်းကိုအရမ်းလှုပ်၍ အောက်ထပ်ပြေးငုံ့ကြည့်တော့
ဇာခန်းဆီးပါးပါးကို ထွင်းဖောက်ကာ ထမင်းစားခန်းထဲ၌ လက်ဖက်ရ
ည်သောက်နေသည့် မဟော့ကိုတွေ့၏။

ဒီဘက်ကို မျက်နှာမူ၍ ထိုင်နေတာမို့ အင်္ကျီကိုပြေပြစ်အောင်ဆွဲချ ဆံ
ပင်ကိုလက်ကလေးနဲ့ တစ်ချက်သပ်လိုက်ပြီး လွန်းအိမ် လှေကားပေါ်က
နေ ကျော့ကျော့လေးဆင်းလိုက်သည်။ ။

မျက်နှာက ရှေ့ကိုမူထားပေမယ့် မျက်ဝန်းတို့ ကို အလုပ်ပေးထားလို

က်၏။

အမလေး .. မျက်လုံးများ တောင် အောင့်ပါရဲ့ ..

မျက်လွှာချ၍ လက်ဖက်ရည်သောက်နေသူက တစ်စက်ကလေးမှ မျက်လုံးပင့်ကြည့်ဖော်မရ။ ခြံထဲမှ ပန်းနှစ်ပွင့်ကိုခုယူ၍ ပြန်တက်ခဲ့သည်။

ဧည့်ခန်းထဲမှာ ရောက်နေပြီဖြစ်သည့် မဟော်က လွန်းအိမ်သွားလာ မယ့်ဘက်ကိုကျောခိုင်း၍ ဘာတွေ့လုပ်နေသည် မသိ.. လွန်းအိမ် ဒေါသတွေ ဗလပွနှင့် အိမ်ပေါ်ခြေဆောင့်တက်လာခဲ့မိလေသည်။

ဒီမှာ တက်ရ၊ ဆင်းရစွေကြည့်ရ စောင်းကြည့်ရနှင့် မျက်လုံးတွေလည်း အောင့်၊ ပေါင်တွေလည်း တောင့်။

အပေါ်ထပ် ဧည့်ခန်းက ဆိုဖာမှာ ဆောင့်ထိုင်ချလိုက် တော့ဖုန်းသံက မြည်လာသည်။

ဒေါသကြောင့် ဖုန်းကိုင်တာတောင် ခပ်ဆောင့်ဆောင့်နှင့်

"ဟဲလိုး"

"ခြံနံပတ် ၃၆ - ခ က လားရှင်"

"ဟုတ်တယ် ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့ လဲ"

မေမေရှယ်ရာဝင်တွေပဲဆိုသည့် အတွေးနှင့် စကား ကောင်းကောင်း မပြောချင်။

"ဒေါက်တာ မဟော်နဲ့ စကားပြောချင်လို့ ပါ"

"ဘာရယ်"

မိန်းမသံက နွဲ့နွဲ့ခွဲခွဲ။

ဒေါက်တာမဟော်ဆိုတော့ အံ့လည်း အံ့ဩ မကျေနပ်စိတ်ကလည်း
တစ်ပြိုင်နက်ဝင်လာသည်။ ။

"ရှင်က ဘယ်သူလဲ"

"မင်းကရော ဘယ်သူမို့လို့ မေးနေတာလဲ တို့ မဟော် နဲ့ စကားပြော
ချင်တယ် ခေါ်ပေးပါ မပေးဘူးဆိုလည်း ချလိုက် မယ်"

တစ်ဖက်ကလည်း မာမာပဲ၊ ဘာရမလဲ ခါတိုင်းလိုသာ ဆိုလွန်းအိမ်
တို့ က ခေါ်မပေးနိုင်ဘူးလို့ တစ်ခါတည်းပြော ချလိုက်မှာ ၊

ဒါပေမဲ့ ခုတော့ ကိုယ်ကကိုပဲ ပြေးခေါ်ချင်နေတာကြောင့်

"ခဏ ကိုင်ထား"

လွန်းအိမ်ဖုန်းကိုဘေးချကာ အောက်ထပ်ပြေးဆင်းခဲ့ သည်။ ။

မဟော်က ရှုပ်အင်္ကျီလက်တိုအဖြူ ဘောင်းဘီရှည် မီးခိုးရောင်နှင့်
ဂျူတီကုတ်ရှည်အဖြူကြီးကို ဝတ်ထားပြီးပြီ။

"ဒီမှာ ဦးမဟော်"

သူကမော့ကြည့်၏။

"ဖုန်းလာနေတယ်"

"ဖုန်း"

မဟော် အံ့ဩသွားသလိုရှိကာ မလှမ်းမကမ်းမှာ ရှိနေသည့် ကျော်
ကျော်ကို လှမ်းကြည့်၏။

ကျော်ကျော်က အနည်းငယ် ရယ်ကျဲကျဲလုပ်ကာ

"တစ်နေ့မနက်က ဈေးထဲမှာ မမရဲ နဲ့ တွေ့လို့ သူက ငှားတဲ့ အိမ်ကဖု

နန်းနံပါတ် ပေးပါ တောင်းတာနဲ့ ..."

"မင်းကွာ"

မဟော် မျက်နှာမှာ စိတ်ရှုပ်ခြင်းများကအထင်းသား။

"အဲဒီဖုန်းနံပါတ် မင်းဘယ်တုန်းက အလွတ်ရသွားတာလဲ"

"ဟို့ .."

"ဒါမျိုးဆို သိပ်မြန်တယ်"

ကျော်ကျော်က မျက်နှာကြီးငုံ့လျက် ဘာမှ မပြောရဲရှာ ..

မဟော်က လှေခါးထစ်ဘက်မှာ ရပ်နေသည့် လွန်းအိမ်ကို မော့ကြည့်၍ ...

"အပေါ်မှာ ဘယ်သူရှိလဲ"

"ဘယ်သူမှ မရှိပါဘူး"

"ဟိတ်ကောင် မင်းပါလိုက်ခဲ့"

ကျော်ကျော်ကို လှည့်ခေါ်လိုက်လျှင် လွန်းအိမ် ဒေါသတွေ ဆူဝေသွားလေသည် ။

ကိုယ်ကတောင်မှ ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ ဖုန်းလာလို့ ခေါ်ပေးရသေးသည် ၊ သူကများ ... ဆန်ကြမ်းကစေးနေလိုက်တာ ...

လွန်းအိမ် ချာခနဲ လှည့်၍ ပြန်ပြေးတက်လာခဲ့သည် ။

အဲဒီလူကြီးကို တေးထားတာတွေ မကျေနပ်တာတွေများ နေပြီ။

ဆိုဖာပေါ်မှာ ထိုင်၍ ကျေလည်း မကျေနပ် မကြည့်ဘဲလည်း မနေနိုင်တာကြောင့် လက်ပိုက်ထားလျက် ဖုန်းပြောနေသည့် သူ့ကို စူးစိုက်ကြ

ညှိနေမိသည်။ ။

"ရဲလား.. ကိုယ်ပါ .."

"...."

"အင်း မဖွင့်ရသေးဘူး စာရေးမ ရှာရဦးမှာ "

".."

"ဟာ မဟုတ်တာ ရဲကလည်း "

"...."

" မဟုတ်ဘူး ကိုယ်တကယ်မအားလို့ "

"...."

"လာခဲ့ပါမယ် အင်း ဒါတော့ ဘယ်ပြောလို့ ရမလဲ တစ်နေ့နေ့ပေါ့.."

"...."

"အင်း.. ဒါပဲနော်.. ကိုယ်ဆေးရုံသွားမလို့ "

ဖုန်းချ၍ မဟော်က လှည့်ထွက်လိုက်သည်။ ။

"ဒီမှာ "

လွန်းအိမ်က ဆတ်ခနဲထရပ်ကာ လက်မှာ ပတ်ထားသည့်
စတီးဟမ်းချိန်းလေးကိုနာရီလိုလို ဘာလိုလိုပုံစံနဲ့ ကြည့်၍

"ချထားတဲ့ အချိန်ရယ် စကားပြောတာရယ် အားလုံးငါးမိနစ်...ငါးရာ
ကျတယ်"

"ဟင်"

မဟော့ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်မြင့်တက်သွားသည်။ ။

ပြီးမှ လွန်းအိမ်တမင်ညစ်မှန်းသိသွား၍ အနည်းငယ်ပြီးယောင်သမ်း
သွားကာ

"များ လှချေလား အပြင်မှာ တစ်ခါဆက်မှ နှစ်ရာအလွန်းဆုံးပဲ"

"မသိဘူး... အခုငါးရာကျတယ်"

လွန်းအိမ်က ခပ်တည်တည်ပဲပြော၍ လက်ပိုက်မပျက်။

သူက ရှုပအင်္ကျီ အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံအိတ်ပြားလေး ထုတ်၍ အထဲက
ငါးရာတန်တစ်ရွက်ကိုယူကာ

"ရော့"

လွန်းအိမ်ကို လှမ်းပေးသည်။ ။

လွန်းအိမ်ကလည်း ယူတာပဲဖြစ်သည်။ ။

မဟော်က လွန်းအိမ်မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်ကာ

"လုပ်စားနေတာကြာပြီထင်တယ်"

"မကြာသေးပါဘူး ရှင့်လို အချဉ်ကခုမှ တွေ့တာလေ"

"ဟား ဟား"

မဟော် ဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ အသံထွက်ရယ်မိလေသည်။ ။ အာဂ
ကောင်မလေး။

"မောလိုက်တာဟာ ခဏနားဦးမယ်"

ဒီဖွဲ့ထဲမှာ လွန်းအိမ်ကခေါင်သူကြီး

လွန်းအိမ်ထိုင်ချလိုက်တာနှင့်

တဖြုတ်ဖြုတ်ဖြင့်

အားလုံးစုဝေးထိုင်ပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။ ။

"နွေရာသီကြီး ကစားရတာ မကောင်းဘူး၊ ချွေးအရမ်းထွက်တာပဲ"

"ဟုတ်ပ"

"ဟဲ့.. ငါတို့ ဘတ်စကတ်ပုတ်လာတာကြာပြီ တစ်ခါမှ လည်း ရှေ့ဆက်မတတ်ရဘူး၊ ဖိုင်နယ်ကျရင် ငါတို့ အဖွဲ့ပြုတ် ကျန်ခဲ့တာပဲ"

"ဒါကတော့... နိုင်တာရှုံးတာ ဘယ်ပြောလို့ ရမလဲဟ ငါတို့ လည်း ကြိုးစားတာပဲဟာ"

လွန်းအိမ်က နဖူးမှာ ပတ်ထားသည့် ပုဝါစကို ဆွဲဖြုတ်၍ ချွေးတွေသုတ်ပစ်ရင်း ...

"ငါတို့ မိန်းကလေးတွေက ကြိုးစားတယ် ဟို ကောင်တွေညံ့တာ"

"ဘာ .."

ခပ်လှမ်းလှမ်း ယောက်ျားလေးအုပ်စုထဲက ကျယ်လောင်သော "ဘာ" သံကြီးထွက်လာသည်။ ။

"လွန်းအိမ်နော် .. အတင်းမပြောနဲ့ "

"အတင်းမပြောပါဘူး ငါတည့်တည့်ပြောတာပဲ ဥစ္စာ"

"ဒီညနေ ငါတို့ ရှစ်လုံးသွင်းပြီးပြီ နင်တို့ ဘက်က ခြောက်လုံးပဲရတယ် အဲဒါဘာပြောမလဲ"

"တခါတလေ ခြေချော်လက်ချော်ခွေးချေးပုံဟပ်မိသွားတာပါအထွန်းရယ် နင်တို့ ဘယ်တုန်းကများ ငါတို့ ကိုနိုင်ဖူးလို့ လဲ ဒုတိယပွဲစဉ်ကို

တော့ ကြည့် လိုက်လေ"

"ဘာမှ စောင့်ကြည့်ဖို့ မလိုဘူး ခုလည်း အချိန်မစေ့သေးဘဲ နင်နားပစ်လို့ မဟုတ်ရင် နင်တို့ နှစ်လုံးမကပြတ်ကျန်ခဲ့နိုင်တယ် သိလား"

"ပုံပြင်တွေ လာပြောမနေနဲ့ "

"ကဲ... နင်တို့ ကလည်း နားရတဲ့ အချိန်လေးများ အေးအေးဆေးဆေးနေကြစမ်းပါဟာ"

"အေးလေ... အားလုံးတစ်ဖွဲ့တည်း အတူတူတွေပဲ ဥစ္စာ"

"ကြည့်နေ..ဆရာလူရွေးရင် သူကျန်ခဲ့မှာ "

"နင်သာ မကျန်ခဲ့ပါစေနဲ့ "

"ငါတို့ က အေးဆေးပါ"

"ကဲ.. တော်ကြပါတော့ဆိုမှ "

"ဖြစ်ကြပါစေ.. နားတဲ့ အချိန် သူတို့ ရန်ဖြစ်မှ ပြည့်စုံတာ မဟုတ်ရင် ပျင်းစရာကြီး.. ပြီးတော့ ဆက်ကြည့် ကိုမျိုးထွန်းတို့ လွန်းအိမ်ကို လိုက်ချောတဲ့ အခန်း"

အထွန်းက ရယ်ကျဲကျဲနှင့် လွန်းအိမ်ကို လှည့်ကြည့်သည်။

လွန်းအိမ်က မျက်စောင်းထိုး၏။

အားလုံးပြီးပြီးနှင့် ကြည့်နေကြသည်။

မပြီးဘဲရှိနေသူက လွန်းအိမ်ရဲ့ အပါးမှ အမြဲရှိနေတတ်သည့် ဇယုနေ။

ဇယုနေ မျက်နှာက မျက်မှောင်ကုတ်ကုတ်နှင့် ဘယ်ကိုမှ မကြည့်။

"လွန်းအိမ် ညကျရင် ငါတို့ နင်တို့ ခြံထဲ ဂစ်တာလာတီးမယ်လေ"

အေးစုမြတ်က အားတက်သရောပြောသည်။ ။

လွန်းအိမ် ဝမ်းသာအားရလက်ခံမည် ကြံပြီးကာမှ ...

"အ ဝိမ ိမ ၂၁ အိမ်ငှားတွေရှိတယ်ဟ..
အရင်လိုမဟုတ်တော့ဘူး..တော်ကြာ မေမေဆူမှာ ကြောက်ရတယ်"

အေးစုမြတ်လာလျှင် အထွန်းနှင့် ဇယျနေ အမြဲပါတတ်သလို
ချမ်းမြေ့စင်နှင့် လေးလေးတို့ လည်း ပါလာမည်သာ...

မေမေက ယောက်ျားလေး အပေါင်းအသင်းထားတာကို မကြိုက်ပါ။
ခါတိုင်းညဘက် ခြံထဲက မာကျူရီမီးအောက်မှာ သူတို့ တွေစုရုံး၍ ဂစ်
တာတီးကြ သီချင်းဆိုကြ။

မေမေက သတိပေးခဲ့ပေမယ့် တားမြစ်ခြင်းခဲ့ပါ။

ခုတော့မှ

"မဆူပါဘူးဟာ နင်ကလည်း နင်တို့ ခြံကြီးက မီးတွေ ဖွေးပြီး ပန်း
ရောင်စုံတွေကမွှေး..လေကဖြူးနဲ့ တကယ့်ကိုဖီးလ်ပဲ.....ငါတို့ လာခဲ့မယ်
ဟာနော်.."

လွန်းအိမ် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ။

"လာခဲ့လေ.. ကိုးနာရီလောက်ကို"

"အိုခေ"

ဂစ်တာသံ ငြိမ့်ငြိမ့်လေးထွက်လာသည်။ ။

အစကတော့ အမှတ်တမဲ့ပါပဲ။

နောက်တစ်စတစ်စ ကျယ်လာကာ သီချင်းသံလေးတွေလွင့်ပျံ့လာမှ
ဖတ်လက်စအားကစားဂျာနယ်ကို အသာချကာ မဟော်ပြတင်းဝမှာ
သွားရပ်၍ ခန်းဆီးစကိုဖယ်ကြည့်လိုက် သည်။ ။

မာကျူရီမီးတိုင်အောက်က ဒန်းလေးပေါ်မှာ မိန်းကလေးသုံးယောက်၊
ခပ်လှမ်းလှမ်း မြက်ခင်းပေါ်မှာ ကျောချင်းကပ်ထိုင် နေကြသည်
ယောက်ျားလေးနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ ဂစ်တာ
နှင့်

ညရဲ့ တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို မြူးကြွသော သံစဉ်တေးသား တို့ ကထိုး၍
ဝင်ရောက် လာလေသည်။ ။

ရှားလားလား ရင်ခုန်ခြင်းသီချင်း နှလုံးသားထဲကမြတ်နိုးခြင်း...
ပြောမပြ..တတ်တဲ့ ကြည်နူးခြင်း×××
သီချင်းတစ်ပုဒ်အဖြစ်ပျံ့လွင့်သွားခဲ့××× မင်းလေး ကြားရမယ်××အိုး
အမြဲအတွက်ပါကွယ်××× အကြင်နာသံစဉ်တွေ××× သီဆိုနေပါမယ်
××× ရင်ခုန်သံရှားလားလားလားလား××× ရှားလားလားမင်းကြောင့်
ပါကွယ်..

စုံတွဲသီချင်းလေးက မြူးကြွ၍ အတော်လေးနားထောင်လို့ ကောင်း
နေသည်။ ။

အသံအားဖြင့် လွန်းအိမ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးပဲဆိုတာသိလိုက်သည်

။

..မိုးလင်းတိုင်း...အတွေးများ ထဲ×××အစောဆုံးပဲဝင်လာတဲ့ သူရယ်

×××ကျောင်းသွားတိုင်း×××လမ်းသွားတိုင်း×××စဉ်းစားတိုင်း×××
အိုး×××မင်းအကြည့်များ ပဲကွယ်×××

မဟော် သီချင်းဆုံးမှ ပဲ ပြတင်းနားက ခွာဖြစ်တော့သည်။ ။ အမြဲမြင်
လိုက်ရတိုင်း ရှေ့ပင်ဘောင်းဘီတိုများ နှင့် ရုပ်အင်္ကျီတို့ တီရှပ်တို့ ကို
သာ ဝတ်ဆင်တတ်သော လွန်းအိမ် ဆိုသည့် ကောင်မလေးသည် ဝင်းမွ
တ်သော ပါးဖောင်းဖောင်းလေးနှစ်ဖက်နှင့် ပွင့်ဖပ်ကလေးလိုပြည့်တင်း
ဖူးရွသော နှုတ်ခမ်းလေးများ ရှိကာအတော်လေးလှပေမယ့် နေပုံထိုင်ပုံ
က အမြဲတမ်း ရှုပ်ရှုပ်ပွပွ။

မိုးလင်းလာလျှင် သနပ်ခါးအဖွေးသား ပါးပေါ်မှာ တင်ထားတတ်ပေ
မယ့် ကြောင်ကြောင်ကျားကျား။

ဂုတ်လောက်ဆံပင်တိုလေးများက ရှေ့ဆံမြိတ်ညှပ်ထားသော်လည်း
အပြတ်များ တို့ က မျက်လုံးထဲတိုးစိုက်ဝင်တော့မတတ်မို့ အဲဒီမျက်နှာ
လေးမှာ တစ်ခါမှ ထင်ထင်ရှားရှားရှိမနေခဲ့။

ပြီးတော့ ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် သူမှာ ချွေးတလုံးလုံးနှင့် ။

မဟော် အိပ်ရာပေါ်ပြန်ရောက်၍ လှဲအိပ်လိုက်ရုံပဲရှိသေးသည် ။ နောက်ထပ်သီချင်းတစ်ပုဒ်စလာသည် ။

..အချစ်သစ်ပင်××× ရာသီများ ပြောင်းနေစေ မရင့်ရော်နိုင်တယ်...
တို့ အကြင်နာတွေ××× အသည်းမှာ ××× အမြဲတမ်း စိမ်းလန်းနေတ
ယ်... မင်းအနမ်းတွေ... အစဉ်ဖူးပွင့်သွားနိုင်တယ်.. ကိုယ့်ရင်နှင့် လည်း .
. အမြဲနွေနေခြည်နဲ့ အတူ..ဆောင်းနှင်းလေးများ စွာလယ်.. ကိုင်းအခက်
တွေမှာ အမြဲ.. ပွင့်စေ..တို့ အတွက် အိမ်မက်များ .. အမြဲစိမ်းကားနေမှာ
ပါချစ်သူရယ်.. ဒီမှာ .. တို့ ရဲ့ ထာဝရအချစ် (အိုး) ချစ်သူ.. ဒီရင်ထဲ.. အချ
စ်တွေကို သိစေချင်တယ်... အခြားဘယ်အရာတွေနဲ့ မတူ (အမြဲတမ်း စိ

မီးလန်းနေတယ်)၃

သီချင်းသံ ဆုံးသွားတော့ ဘာတွေ သဘောကျနေကြသည် မသိဘဲ ရယ်သံလေးတွေလွင့်တက်လာသည်။ ။

"သမီးရေ"

ဒေါ်ရွှေရည်အသံ။

မဟော် ပြုံးလိုက်မိသည်။ ။

"တော်ပြီကွယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ မေမေ"

အားလုံးတိတ်ကျသွားကာ ဘာဂျာတံခါးဆွဲဖွင့်သည့် အသံကြားရသည်။ ။ ပြီးတော့ အသံတိုးတိုးလေးနှင့် ..

..မိုးလင်းတိုင်း အတွေးများ ထဲ..အစောဆုံးပဲ×××ဝင်လာတဲ့ ..သူရယ်×××ကျောင်းသွားတိုင်း လမ်းသွားတိုင်း×××စဉ်းစားတိုင်း အိုး×××မင်းအကြောင်းများ ပဲကွယ်..

အိပ်ရာဝင်တာတောင် သီချင်းလေးညည်းလိုက်လို့ ..

မဟော့ အိပ်ခန်းဝမှာ ကျော်ကျော်က လာရပ်၍

"အစ်ကိုလေး အိပ်လို့ မရဘူးလား"

"မဟုတ်ပါဘူး ငါမအိပ်သေးတာ"

ကျော်ကျော်က ခေါင်းကိုတဖျင်းဖျင်းကုတ်ဖွ၍

"တကယ့် ဖားပျံမလေးပဲ အစ်ကိုလေး ရှားပဲရှားပါ တယ်"

ညည်းညူလျက် လှည့်ထွက်သွားလေသည်။ ။

မဟော် သက်ပြင်းသာချလိုက်ပါ၏။
